

Sygn. akt III AUa 350/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober
Sędziowie:	SSA Grażyna Horbulewicz SSA Aleksandra Urban (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 07 lipca 2016 r. w Gdańsku

sprawy N. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o ustalenie podstawy wymiaru składek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 grudnia 2015 r., sygn. akt IV U 2060/15

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

SSA Grażyna Horbulewicz SSA Michał Bober SSA Aleksandra Urban

Sygn. akt III AUa 350/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 września 2015r. ZUS Oddział w T. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3, art. 18 ust. 8 i 9, art. 20 ust 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych ustalił, że podstawę wymiaru składek za 4/2015 na ubezpieczenia społeczne, tj. emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą stanowi zadeklarowana kwota w wysokości 8.000 zł.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła N. M. (1) i wniosła o jej zmianę poprzez ustalenie skuteczności obniżenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za kwiecień 2015 do kwoty 533,33 zł oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził, iż podstawę składek za 04/2015 na ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe dla N. M. (1) jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą stanowi kwota w wysokości 533,33 zł oraz zasądził od pozwanego na rzecz wnioskodawczynie kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

W wyniku weryfikacji dokumentów ubezpieczeniowych pozyskanych z Centralnej Bazy Danych Kompleksowego Systemu Informatycznego ZUS ustalono, iż z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w ostatnim okresie N. M. (1) dokonała zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, w tym do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i ubezpieczenia zdrowotnego od 30 stycznia 2015 r. W złożonych miesięcznych imiennych raportach rozliczeniowych ZUS RCA wykazała podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości: za 1/2015 – 258, 87 zł, za okres od 2/2015 do 4/2015 po 8.000 zł miesięcznie, za 5/2015 – 0, 0 zł.

Ubezpieczona w dniu 29 maja 2015 r. otrzymała zasiłek chorobowy przelany na jej rachunek bankowy. N. M. przekazała informację o wypłacie zasiłku swojej księgowej, która 2 czerwca 2015 r. złożyła korektę imiennego raportu rozliczeniowego wraz z deklaracją rozliczeniową za kwiecień 2015 poprzez wprowadzenie tych dokumentów do systemu Płatnik. Wskazane dokumenty zostały przetworzone przez organ rentowy w systemie Płatnik dopiero w dniu 16 czerwca 2015 roku. Ubezpieczona wystąpiła do ZUS o zwrot nienależnie wpłaconych składek za kwiecień 2015r.

Sąd I instancji wskazał, iż przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest interpretacja przepisu art. 18 ust. 9 i 10 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. DZ. U. z 2015, poz. 121 z późn. zm.).

Art. 18 ust. 8 zawiera zasadę, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne emerytalne i rentowe osób prowadzących działalność gospodarczą stanowi zadeklarowana kwota nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek za dany rok kalendarzowy. Ustęp 9 art. 18 stanowi, że za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowym lub ich ustanie jeżeli trwały tylko przez część miesiąca, kwotę najniższej podstawy wymiaru zmniejsza się proporcjonalnie dzieląc ją przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i mnożąc przez liczbę dni podlegania ubezpieczeniu. Zasady pomniejszenia najniższej podstawy wymiaru składek, o których mowa w ustępie 9, stosuje się odpowiednio w przypadku niezdolności do pracy przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku.

W ocenie Sądu Okręgowego, ustęp 9 i 10 art. 18 ustawy systemowej należy interpretować w ten sposób, że nie chodzi o zawężenie możliwości proporcjonalnego pomniejszenia jedynie najniższej podstawy wymiaru składek, ale podkreślenie, że nawet najniższa podstawa wymiaru podlega proporcjonalnemu pomniejszeniu. Skoro prawo do proporcjonalnego pomniejszenia podstawy wymiaru składek ustawodawca przyznał osobom deklarującym minimalną podstawę wymiaru składek, to tym bardziej takiego prawa nie mógł pozbawiać ubezpieczonych, którzy zadeklarowali wyższą podstawę wymiaru składek od minimalnych. Interpretacja ZUS prowadziłaby do uprzywilejowania tych ubezpieczonych, którzy zadeklarowali podstawę wymiaru składek w minimalnej wysokości i w konsekwencji do naruszenia zasady równego traktowania wszystkich ubezpieczonych (wyrok SA w Poznaniu z 3 maja 2013 r. sygn. akt III AUa 1510/12).

W odniesieniu do zarzutu dotyczącego naruszenia terminu do złożenia korekty w zakresie podstawy wymiaru składek za 4/2015 Sąd I instancji stwierdził, że została ona sporządzona w terminie przesyłania dokumentów rozliczeniowych i opłacania składek za ten miesiąc. Zgodnie bowiem z treścią przepisów art. 41 ust. 7a, 47 ust. 3b cyt. ustawy termin do złożenia korekty imiennego raportu rozliczeniowego wraz z deklaracją rozliczeniową wynosi 7 dni od stwierdzenia nieprawidłowości przez ubezpieczonego we własnym zakresie, bądź też od otrzymania zawiadomienia o stwierdzeniu nieprawidłowości przez ZUS. Ubezpieczona z chwilą otrzymania kwoty zasiłku chorobowego za kwiecień 2015, a więc 29 maja 2015 r. mogła we własnym zakresie uznać, że za powyżej wskazany miesiąc należy złożyć korektę imiennego

raportu rozliczeniowego wraz z deklaracją rozliczeniową. Termin do złożenia korekty tych dokumentów upływał zatem 6 czerwca 2015 r. Korekta została złożona 2 czerwca 2015 r. czyli we wskazanym terminie ustawowym.

Z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. należało zmienić zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że stwierdzić, iż podstawę składek za 4/2015 na ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe dla N. M. (1) jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą stanowi kwota w wysokości 533,33 zł (punkt 1 wyroku)

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity z 2013r. poz. 490) – punkt 2 wyroku.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., zaskarżając powyższe orzeczenie w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 18 ust. 9 i 10 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.) poprzez stwierdzenie, iż podstawę składek za 4/2015 na ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe dla N. M. (1) jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą stanowi kwota w wysokości 533,33 zł.

Mając powyższe na uwadze pozwany wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, iż korekta w zakresie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne osoby prowadzącej działalność jest dopuszczalna, gdy osoba ta opłaci składki od najniższej podstawy wymiaru i jednocześnie w tym miesiącu spełni warunki przyznania zasiłku z tytułu tego ubezpieczenia. Wówczas dokonuje się proporcjonalnego zmniejszenia najniższej podstawy poprzez jej podzielenie przez liczbę dni kalendarzowych danego miesiąca i pomnożenie przez liczbę dni podlegania ubezpieczeniu (art. 18 ust. 9 i 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). W przypadku zadeklarowania podstawy wymiaru składek wyższej niż minimalna, gdy prawo do zasiłku np. chorobowego istnieje za część miesiąca płatnik nie ma prawa dokonania korekty podstawy. Natomiast w przypadku gdy prawo do zasiłku jest za cały miesiąc wówczas płatnik ma prawo do korekty deklaracji.

Ponadto apelujący zwrócił uwagę, że w uzasadnieniu do wyroku Sąd powołuje się na treść art. 41 ust. 7a, art. 47 ust. 3b ustawy gdzie termin do złożenia korekty imiennego raportu rozliczeniowego wraz z deklaracją rozliczeniową wynosi 7 dni od stwierdzenia nieprawidłowości przez ubezpieczonego we własnym zakresie, bądź też od otrzymania zawiadomienia o stwierdzeniu nieprawidłowości przez ZUS. W ocenie Sądu ubezpieczona z chwilą otrzymania kwoty zasiłku chorobowego za kwiecień 2015 r., tj. 29 maja 2015 r. mogła we własnym zakresie uznać, że za powyższy wskazany miesiąc należy złożyć korektę imiennego raportu rozliczeniowego wraz z deklaracją rozliczeniową. Termin do złożenia tych dokumentów upłynął 6 czerwca 2015 r. Sąd przyjął, że korekta została złożona 2 czerwca 2015 r. Natomiast Oddział stoi na stanowisku, że korekta ta wpłynęła do organu rentowego dopiero 16 czerwca 2015 r., czyli po ustawowym terminie.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczona wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się zasadna.

Na wstępie należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 387 § 2¹ k.p.c., obowiązującym w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 29.08.2014 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - art. 1 ust. 12b (Dz. U. z dnia 26.09.2014 r. Dz. U. z 2014.1296), jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń, uzasadnienie wyroku może zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Spór zaistniały w rozpoznawanej sprawie był w swej istocie sporem prawnym i sprowadzał się do wykładni przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 963 j.t., dalej: ustawa systemowa) w kontekście możliwości zmniejszenia zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie w przypadku niezdolności do pracy (konieczność sprawowania opieki) a trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku.

Przedmiotowa materia uregulowana została w art. 18 ust. 8, 9 i 10 ustawy systemowej. Wymieniony przepis w ust. 8 stanowi, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku. Z kolei z ust. 9 art. 18 wynika, że za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi lub ich ustanie i jeżeli trwały one tylko przez część miesiąca, kwotę najniższej podstawy wymiaru składek zmniejsza się proporcjonalnie, dzieląc ją przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i mnożąc przez liczbę dni podlegania ubezpieczeniu. Ust. 10 art. 18 stanowi zaś, że zasady zmniejszania najniższej podstawy wymiaru składek, o których mowa w ust. 9, stosuje się odpowiednio w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku.

Dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy istotne znaczenie miało wyjaśnienie treści cytowanego ust. 9 art. 18 ustawy systemowej, a mianowicie, czy zezwala on, zgodnie z twierdzeniem ubezpieczonej (zaaprobowanym przez Sąd I instancji), na proporcjonalne zmniejszenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zadeklarowanej w kwocie wyższej od najniższej podstawy wymiaru składek, stanowiącej 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy, za miesiąc w którym obowiązek podlegania ubezpieczeniom istniał tylko przez część miesiąca, czy też, jak przyjął to organ rentowy, możliwość przedmiotowej korekty podstawy wymiaru istnieje tylko w sytuacji, gdy podstawa wymiaru ustalona była w najniższej wysokości określonej w ust. 8 art. 18 ustawy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji dokonał błędnej wykładni treści art. 18 ust. 9 i 10 ustawy systemowej. Pozostaje ona w sprzeczności z brzmieniem tego przepisu, jak również nie znajduje uzasadnienie w wykładni celowościowej i systemowej. Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie w pełni podziela w tej kwestii stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 czerwca 2016 r. (sygn. III AUa 130/16, niepubl.)

Podkreślić należy, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie i doktrynie poglądem przyjmuje się, że w państwie prawnym wykładnia przepisów musi zawsze w pierwszym rzędzie brać pod uwagę językowe znaczenie tekstu prawnego. Stosując zatem zasady wykładni językowej do ustalenia treści przepisu art. 18 ust. 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zauważyć należy, że przepis ten przewidując możliwość proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnymi i rentowymi lub ich ustanie i jeżeli trwały one tylko przez część miesiąca, stanowi, że „kwotę najniższej podstawy wymiaru składek zmniejsza się proporcjonalnie...”.

Oznacza to, że możliwość korekty występuje tylko w przypadku, gdy podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą była ustalona (zadeklarowana) w wysokości 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 8 art. 18 ustawy. Wskazana regulacja pozostawiając bowiem osobom prowadzącym pozarolniczą działalność możliwość określenia wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, ustaliła jednocześnie jej dolną granicę. Faktycznie zatem najniższa podstawa wymiaru może być zadeklarowana (ustalona) w wysokości 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Jak wprost wynika z przepisu art. 18 ust. 10

ustawy systemowej, powyższe zasady zmniejszania najniższej podstawy wymiaru składek stosuje się odpowiednio w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w sytuacji, gdyby intencją ustawodawcy było ustalenie możliwości proporcjonalnego obniżenia każdej podstawy wymiaru, to wówczas w treści przepisów art. 18 ust. 9 i 10 ustawy, nie znalazłoby się określenie „najniższej” lecz np. „zadeklarowanej podstawy”.

Niezależnie jednak od powyższych argumentów wskazujących na jednoznaczność spornego unormowania wynikającą z samego brzmienia art. 18 ust. 9 ustawy, wyniki przedstawionej wykładni językowej znajdują potwierdzenie także w wykładni celowościowej. Zaznaczyć należy bowiem, że w przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne i ich wysokość nie są powiązane z osiągniętym faktycznie przychodem, lecz wyłącznie z istnieniem tytułu ubezpieczenia i zadeklarowaną przez ubezpieczonego kwotą, niezależnie od tego, czy ubezpieczony osiąga przychody i w jakiej wysokości. Po stronie osoby prowadzącej pozarolniczą działalność istnieje zatem uprawnienie do zadeklarowania w granicach określonych ustawą dowolnej kwoty jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, wobec czego sposób w jaki realizuje to uprawnienie zależy wyłącznie od jej decyzji. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest zresztą uprawniony do kwestionowania kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jeżeli mieści się ona w granicach określonych ustawą systemie ubezpieczeń społecznych (uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 r., II UZP 1/10, Lex nr 575822).

W konsekwencji racjonalne jest unormowanie, że prawo do proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe dotyczy tylko podstawy wskazanej w wysokości minimalnej wymaganej przepisami prawa. Skoro bowiem osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, jak wyżej podniesiono, posiada swobodę deklarowania kwoty podstawy wymiaru, to posiada ona uprawnienie do samodzielnego określania tej podstawy także w przypadku, gdy podlega ubezpieczeniu tylko przez część miesiąca lub przez część miesiąca jest niezdolna do pracy spełniając z tego tytułu warunki do przyznania zasiłku.

Ubezpieczona, zgodnie ze swoją wolą, zadeklarowała określoną kwotę, przekraczającą 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 cyt. ustawy na dany rok kalendarzowy, jako podstawę wymiaru składek za kwiecień 2015 r., nie było zatem podstawy faktycznej i prawnej do dokonywania korekty deklaracji w zakresie prawidłowo wskazanej przez ubezpieczoną kwoty podstawy wymiaru.

Należy zwrócić także uwagę na przewidziane przez ustawodawcę możliwości składania deklaracji korygujących. Zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych płatnik składek przekazuje do Zakładu imienne raporty miesięczne, po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, w terminie ustalonym dla rozliczania składek. Raport ten zawiera między innymi informację o podstawie wymiaru składki (art. 41 ust. 3 pkt b)). Z kolei art. 41 ust. 6 stanowi, że płatnik składek jest zobowiązany złożyć imienny raport miesięczny korygujący w formie nowego dokumentu zawierającego wszystkie prawidłowe informacje określone w ust. 3-5, jeżeli zachodzi konieczność korekty danych podanych w imiennym raporcie miesięcznym w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości:

- 1) przez płatnika składek we własnym zakresie;
- 2) przez Zakład.

Powyższy imienny raport miesięczny korygujący należy złożyć w terminie 7 dni od stwierdzenia nieprawidłowości we własnym zakresie lub otrzymania zawiadomienia o stwierdzeniu nieprawidłowości przez Zakład, z zastrzeżeniem ust. 7b (art. 41 ust. 7a). Przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie zezwalają na dowolne korygowanie i zmiany przez płatnika podstawy wymiaru składek, w każdym czasie, w zależności od woli i potrzeb płatnika czy ubezpieczonego, będącego osobą prowadzącą pozarolniczą działalność, wręcz przeciwnie - prawo do dokonania takiej

korekty jest reglamentowane przepisami prawa ubezpieczeń społecznych - art. 41 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W niniejszej sprawie powodem skorygowania danych podanych w imiennym raporcie miesięcznym nie był błąd lub nieprawidłowość w obliczeniach lub nieprawidłowość wynikająca z błędnie wpisanej kwoty, jako podstawy wymiaru składek itp., o których jest mowa w art. 41 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, dlatego też nie było uzasadnienia do składania przez odwołującą się deklaracji korygującej za kwiecień 2015 r. w zakresie wysokości zadeklarowanej przez nią wcześniej, mieszczącej się w granicach przewidzianych ww. ustawą, podstawy wymiaru składek.

Tym samym prawidłowe jest stanowisko organu rentowego o braku podstaw do dokonania korekty deklaracji w zakresie obniżenia podstawy wymiaru składek.

Podobne stanowisko wyraziły również Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 22 maja 2015 r. (sygn. III AUa 758/14, Lex nr 1762084) oraz Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 11 czerwca 2014 r. (sygn. III AUa 361/14, Lex nr 1474575).

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie dostrzega oczywiście sygnalizowane w judykaturze rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych. Niemniej jednak, w ocenie Sądu II instancji, Sądom stojącym na stanowisku, iż możliwość proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składek jedynie w stosunku do osób które zadeklarowały najniższą podstawę prowadzi do uprzywilejowania tych ubezpieczonych, umknęła kwestia korekty deklaracji. Tak więc wnioskodawczyni miała więc prawo zadeklarować, a następnie odprowadzić składkę od podstawy stanowiącej stosowny ułamek z kwoty 8.000 zł. Miała również prawo zadeklarować i opłacić składkę od kwoty 533,33 zł. Problem jest jednak w tym, że skarżąca za kwiecień 2015 r. zadeklarowała i odprowadziła składkę od kwoty 8.000 zł. W tym się właśnie wyraża zasada równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, że każdy ubezpieczony ma prawo do zadeklarowania kwoty podstawy takiej jaką uważa za stosowną byle nie niższej, niż ustawowo przyjęta. Prawo do korekty deklaracji przysługuje zaś w wypadku istnienia w niej obiektywnej nieprawidłowości, a nie w przypadku rozmyślenia się po dokonaniu konstatacji, że można było jednak dokonać deklaracji kwoty niższej.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

SSA Aleksandra Urban SSA Michał Bober SSA Grażyna Horbulewicz